

GLAS

SLOVENSKE KULTURNE AKCIJE

LETO (año) L št. 3-4

EL VOCERO DE LA ACCION CULTURAL ESLOVENA

avgust-december 2005

S TOKOVI IN PROTI TOKOVOM

Kdo izmed nas si ni staval težkega vprašanja, ali s tokovi ali proti tokovom, ali z reakcijo ali z napredkom? Kdo ni občutil skoraj nepremagljivo skušnjavo vreči vse v strujo in prelomiti z vsem prejšnjim, biti svež in nov, ponosen na čelu časov? In komu se ni tedaj zbudila vest in ga navdala negotovost? Pa nasprotno, ali nismo vsi doživeli trenutka, v katerem bi si želeli Herkulovih sil, da bi zavrli tek dogodkov ali ga nakrenili drugam?

Pri reševanju takih vprašanj se pojavi nevarnost, da se nehote podredimo vidikom in nastankom, ki so nam tuji, in da s privzetimi nazori zapletemo svoj osebni dvom. Vprašanje, ki se nam stavi, je vprašanje našega mesta v zgodovini: kakšno stališče moramo zavzeti do preteklosti, sedanjosti in bodočnosti. So li izbire, ki se nam vsiljujejo, resnične?

»Sedanjost je polna preteklosti in nosi v sebi bodočnost« je dejal Leibniz. Vsakdanje življenje nam lepo pojasnjuje ta stavek. Cvetočje stanje kakega podjetja navadno ni od danes, ampak od včeraj, je posledica podjetnikovega prizadevanja v prejšnjih letih. Izgubljena eksistenca, ki jo danes pomilujemo, je bila včeraj nepremišljena mladost. Nasprotno bo pa tiho, a po krivici prezirano delo gotovo doživelo uro zmagoslavja. Sodobna moralna razkrojenost se ni pojavila na lepem, ampak se je pripravljala že dolgo časa, zato ni brez hinavščine ali vsaj ne brez plitvosti naziranje tistih, ki tožijo za mirmimi, urejenimi časi in se pohujšujejo nad sodobnostjo. (...)

Ljudska modrost je izrazila idejo zgodovinske kontinuitete s prepričanjem, da so grehi staršev kaznovani še v pozne rodove. Sveto pismo stare zaveze da tej splošni veri zagotovilo božje besede. Istemu naziranju so dali pesniško obliko grški tragiki. Krivda staršev se ne izgubi, ampak odmeva med potomci. Ta misel nas napolni z resnobo, kakor nas vzradosti gotovost, da naša dobra dela ne bodo usahnila brez sledu. Oboje nam narekuje hvaležnost in odpustljivost do prednikov in nam budi čut odgovornosti do potomcev ter tako daje zavest včlenjenosti v tok zgodovine in v kontekst dogajanja.

Človek ni čist, svoboden duh, ki se lahko izloči iz izročil ali ki lahko omeji posledice svojih dejanj, a kljub temu bi rad imel tako svobodo in samozadostnost. Tak duh pa je samo Bog: skušnjava bega iz zgodovine je le posebna enačica satanovega vabila iz paradiža: »Bosta kakor bogoval«. Zgodovina človeka omeji in ga določi; reši ga nedolocenosti. Toda omejiti se je težko in človek občuti omejitev kot okrnjenje. Vendar ni druge rešilne poti kot sprejeti križ nastajanja in spreminjanja ter stopiti v sprevid zgodovine. Ustvarjenim bitjem je dano življenje le v mejah njihove narave. Človekova narava je zgodovinska. Le če sprejmemo zgodovinskost, nam bo dano življenje in konsistenca. Vsak beg iz zgodovine razčloveči človeka in ga omrtvi; vsako ukoreninjenje v zgodovino ga počloveči in poživi. Zgodovina je pogoj naše človeškosti in našega življenja.

Pot iz mrtvila, Milan Komar, SKA, Buenos Aires 1965, (str. 11, 12)

POGLED V PRETEKLOST... POGLED V BODOČNOST

MESECA februarja leta 1954 je Slovenska kulturna akcija zaživela, ko se je skupina kulturnikov – beguncev v Buenos Airesu odločila povezati se v društvo, v katerem bi lahko nadaljevali tradicijo kulturne smeri v visokem estetsko zahtevnem modernem pojmovaju. Namenjena je bila zdamskemu, zamejskemu in sploh slovenskemu človeku. Hotela se je ravnati po nazorih prvega tajnika dr. Marijana Marolta »Kultura ni le vrhunška ali ljudska, ampak oboje in še vse, kar je med njima.«

Minula so leta in spetembra 1994 smo v Cankarjevem domu v Ljubljani kvalitetno in bogato praznovali štiridesetletnico ustanovitve Slovenske kulturne akcije. Prvikrat se je naša organizacija predstavila pred domovinsko publiko s svojim dolgoletnim plodovitim delom na znanstvenem in umetniškem polju. Deset let pozneje smo slovesno praznovali ob številni publiko – zlati jubilej naše organizacije v Slovenski hiši v Buenos Airesu.

Po 51. letih delovanja pa nas je posebno razveselilo odlikovanje Predsedništva Republike Slovenije z Zlatim redom za zasluge »Za ohranitev slovenske kulture in narodne identitete, povezovanje slovenskih izseljenskih kulturnikov po svetu in v Argentini ter za zvestobo vrednotam slovenstva v prelomnem času preteklega stoletja«.

To priznanje nam ni samo v ponos, temveč v vzpodbudo za nadaljevanje čimbolj kvalitetnega in plodovitega delovanja.

Leta zapuščajo svoj pečat v celotni slovenski skupnosti v Argentini in s tem seveda v naših organizacijah, med katerimi je tudi Slovenska kulturna akcija. Pesnik in pisatelj France Papež je pred leti zapisal: »Znamenje narodnostnega obstoja in življenjske moči slovenskega izseljenstva se kaže poleg drugega, predvsem v poudarjenem kulturnem zanimanju in udejstvovanju.«

Vsa slovenska skupnost je bila okrnjena v svojem delovanju po eni strani ob izgubi številnih Slovencev kot žrtve komunističnega nasilja. Po drugi strani (kar se je premalo zaznalo) pa ob izgubi mnogih naših članov prvega rodu, že tu rojenih, kateri so dejstvo »sinovi Slovencev rojeni v Argentini -razpeti med dvema svetovoma,« doživeli kot usodno dilemo in se oddaljili od skupnosti.

Druga generacija, rojena na argentinskih tleh, je to dejstvo sprejela precej naravno, ampak je razumljivo, da ima drugačne poglede, drugačno čutenje in perspektive.

Iz vsega tega sledi, da je potrebno, da se posvetimo vprašanju o bodočnosti naših organizacij, da vzpostavimo pravi most med generacijami in da posodobimo načine delovanja in prisluhnerjam novih rodov, katerim sta slovenstvo in kultura še vedno pomembni vrednoti.

Katica Cukjati

920071605

SLOVENSKA KULTURNA AKCIJA JE PREJELA VISOKO ODLIKOVANJE

V torek, 25. oktobra je predsednik Republike Slovenije dr. Janez Drnovšek na posebni slovesnosti v veliki dvorani predsedniške palače odlikoval devet posameznikov in eno organizacijo. Odlikovana organizacija z Zlatim redom za zasluge je bila Slovenska kulturna akcija.

Odlok za odlikovanje Slovenske kulturne akcije z Zlatim redom za zasluge, ki je druga stopnja odlikovanja po zakonu o odlikovanjih Republike Slovenije, je bil objavljen v št. 86 Uradnega lista.

Utemeljitev odlikovanja se dobesedno glasi: »Za ohranjanje slovenske kulturne in narodne identitete, za povezovanje slovenskih izseljenskih kulturnikov po svetu in v Argentini ter za zvestoto vrednotam slovenstva v prelomnem času preteklega stoletja«.

Po odločitvi odbora SKA je odlikovanje v imenu naše organizacije prevzel ustanovni in dolgoletni član akademik in pisatelj Zorko Simčič, ki živi v Sloveniji. Ob izročitvi odlikovanja je ganjen in hkrati vesel Zorko Simčič nagovoril goste s sledečo zahvalo: »Spoštovani gospod predsednik. Po končani vojni se je okoli 6000 slovenskih beguncev izkrcalo na obali Argentine. Kmalu se je zbrala skupina kulturnih ustvarjalcev,

rodila se je SKA, okoli katere se je z leti zbralo nad 150 po raznih kontinentih delujočih slovenskih umetnikov in znanstvenikov. Človek se sprašuje, kaj bo o delovanju SKA – potem, ko bo čas vse presejal - nekoč sodila zgodovina? Najbrž, kakor je bilo že zapisano, da je celotno delovanje Slovenske kulturne akcije mnogim celo v matici komaj znane organizacije, majhna pavendar...epopeja. Ostala bo v zgodovini zaradi kulturnih dosežkov pa tudi kot dokaz zvestobe svojim idealom, svojemu narodu. SKA je počaščena, da iz rok predsednika slovenske države sprejema odličje Zlati red za zasluge. S tem so počaščeni vsi njeni člani, predvsem pa petnajstotica očetov Kulturne akcije, katerih večine pa žal ni več. Hvala!«.

Te slovesne svečanosti se je udeležilo precejšnje število ljudi, ki živijo v Sloveniji in v zamejstvu. Med gosti je bil med drugimi tudi član SKA baritonist Marko Fink, naša tajnica Milena Ahčin (ki se je za stalno preselila v domovino) in Ivo Jevnikar iz Trsta; tako kot nekaj slovenskih kulturnih delavcev, ki se zanimajo za kulturno ustvajanje v zdomstvu: France Pibernik, dr. Mihael Glavan, mag. Rozina Švent iz Narodne in univerzitetne knjižnice.

Vsi člani Slovenske kulturne akcije smo veseli in ponosni na to odlikovanje po več kot petdesetih letih delovanja in upamo, da nas bo to priznanje še bolj opogumilo in navdušilo za nadaljnje delovanje in pridobitev novih mladih znanstvenikov in umetnikov! ■

ODBOR SLOVENSKE KULTURNE AKCIJE

SPOROČA VSEM ČLANOM, DA BO MESECA APRILA OBČNI ZBOR NAŠE ORGANIZACIJE. TOČEN DATUM BO PRAVOČASNO OBJAVLJEN V NAŠEM TISKU.

POLEG OBRAVNAVI REDNEGA PROGRAMA SE BOMO NA TEM OBČNEM ZBORU ŠE PRAV POSEBNO POSVETILI PROBLEMATIKI NAŠE ORGANIZACIJE IN NJE NADALJEVANJE.

VSI ČLANI SLOVENSKE KULTURNE AKCIJE PRISRČNO VABLJENI!

Slovenska kulturna akcija se pridružuje čestitkam prelatu dr. Mirku Gogali, našemu aktivnemu in zvestemu dolgoletnemu članu, za visoko priznanje, ki ga je prejel, »San Lucas 2005«. To moralno nagrado – priznanje, ki ga je 18. oktobra letos podpisal general San. (R) Alberto Vicentes Donnes, predsednik komisije za zdravstvene usluge sv. Luka Evangelista, je obrazložil, da se dr. Mirku Gogali poklanja to priznanje zaradi briljantne poklicne poti, ki jo vrši kot vojaški kurat v vojaški bolnici Campo de Mayo že več kot 50 let.

DR. MILAN KOMAR JE POSTAL ČASTNI SENATOR UNIVERZE V LJUBLJANI

V tednu Univerze v Ljubljani je bila slovesna seja univerzitetnega senata. Na njej so imenovali za častnega senatorja univerze našega člana prof. dr. Milana Komarja. V imenu odlikovanca je prejel naziv dr. Matija Ogrin. Dekan teološke fakultete je ob tej podelitvi v svojem govoru utemeljil odlikovanje dr. Milana Komarja.

V Ljubljani je dr. Milan Komar dokončal gimnazijo in se vpisal na pravno fakulteto. Vedno se je zanimal za filozofijo. Akademik Aleš Ušeničnik in prof. Josip Turk, predstavnika neotomizma v Sloveniji, sta močno vplivala na dr. Komarja pravtako kot ruski emigrant sociolog Evgen Vasiljevič Spektorski. Prof. Komar je dokončal študije leta 1943 na fakulteti salezijanske univerze v Torinu z doktorsko tezo na temo Pravična vojna pri Vitoriji in Suàrezu. Kot begunec je ustvaril svoj novi dom v Argentini. Kmalu po prihodu je pričel s poukom humanističnih ved: klasične jezike in filozofsko antropologijo.

Leta 1963 je postal redni profesor za novoveško filozofijo, leta 1971 pa je postal profesor za filozofsko etiko na argentinski katoliški univerzi v Buenos Airesu. Dr. Komar je kot filozof predstavnik racionalizma. Filozofijo razume kot mišljenje, usmerjeno v stvarnost. Zgodovino filozofije je prevrednotil na tomistični realizem in na tej podlagi gradil tudi etiko in antropologijo. Dr. Milan Komar je znan zaradi svojih številnih tečajev za strokovnjake in tudi za širšo publiko med Argentinci in tudi med Slovenci v naši skupnosti. V zvezi s svojimi mislimi je avtor številnih zanimivih in originalnih člankov in tudi poezij.

To ni prvo odlikovanje, ki ga je prejel dr. M. Komar. Bil je že nagrajen z visokimi argentiinskimi odlikovanji, leta 1992 pa ga je papež Janez Pavel II odlikoval z redom komendatorja viteškega reda sv. Gregorija Vélikega.

Dekan teološke fakultete je svoje izvajanje zaključil z mislijo: Prof. dr. Milan Komar, nekdanji študent ljubljanske univerze, je dolga leta svojega življenja v tujini na vrhunski način zastopal slovenskega znansstveno – akademskega duha. Velik je tudi njegov prispevek h kulturnemu življenju slovenskih zdomcev v Argentini. Zato je Senat Univerze v Ljubljani sprejel sklep, da mu za njegovo življensko delo podeli naziv » častnega senatorja« Univerze v Ljubljani.«

Slovenska kulturna akcija se veseli priznanja, ki mu je bilo podeljeno, in mu čestita k tako visokemu odlikovanju! ■

Novice iz Bariloche

PROFESOR ANDREJ JAN — IZDAL ZGOŠČENKO

Iz Bariloč smo prejeli veselo novico, da je naš član prof. Andrej Jan, zborovodja Niños y Jóvenes Cantores de Bariloche, skomponiral Rekvijem, ki so ga posneli na zgoščenko.

Leta 2002 letos je prof. Andrej Jan za XXXV Navidad koral skomponiral Magnificat, skladbo, ki ima enajst delov, za soliste, zbor in orkester. To je bilo prvo pomembnejše delo komponista, ki je pa s tem pričel že, ko je bil študent glasbene šole v Buenos Airesu. Ko je bil še učenec Baragovega misijonišča v Slovenski vasi, je devet let študiral latinščino. Ta »mrtvi jezik« v svojih skladbah uporablja, kot na primer pri kompoziciji Rekvijema. Avtor je skozi skoraj dvajset let preštudiral tehniko različnih rekvijemov (Johanna Michela Haydna - peli so ga tudi v Slovenski hiši -; Mozartovega, Verdijevega, Faurejevega med mnogimi drugimi. Teksti pri rekvijemu niso stalni kot za običajne maše, zato se je komponist najprej odločil in izbral tekst.

Razdelil je rekvijem na dvanajst delov.

Komponist prof. Andrej Jan je obdržal latinski tekst, kakor se ga uporablja v rekvijemu, izjemoma je uporabil kako dodatno besedilo. Izbral si je Rekvijem kot objekt skladbe, ker je njegovo besedilo zelo bogato. Kot on sam omenja: »Tisočletna krščanska tradicija je v maši za rajne sestavila tekste najrazličnejših pesnikov in pisateljev, od Stare Zaveze (psalmi) do pesnitve Tomasa de Celana (Dies irae). V rekvijemu se poznajo različni glasbeni vplivi. Zaznati je renesančne module in glasbeno »barvitost« (katero je mnogo uporabljal naš Gallus). Rekvijem ima štiri težke zahtevne fuge, ki pa so »klasično sestavljene« z uporabo sodobne harmonije. Rekvijem je dolg kakih osemdeset minut (brez vsakega odmora). Delo je tehnično zelo zahtevno, saj glasovi pojejo ves čas (delo je pretežno vokalno - zborovsko), instrumentalni momenti so zelo omejeni.

Kompozicijo je predvajalo nad osemdeset glasbenikov, med njimi so samo trije profesionalci prof. Andrej Jan, violinist in violončelist; vsi ostali bodisi pevci kot instrumentisti so amaterji.

Rekvijem je doživel krstno predstavo v Kapeli Maria Auxiliadora, naslednji dan pa v Hotelu Tunquelen. Obadva nastopa sta bila na visoki ravni. Publika je spremljala izvajanje z zanimanjem in spoštovanjem. Kljub temu, da sta bila obadva koncerta sredi tedna, je bila udeležba mnogoštevilna. Bil je prvič izvajanje za publiko za letošnji velikonočni teden kot del VII. koncerta za Veliki teden, pod okriljem bariloške občine. Aprila meseca pa so ga izvajali v bariloški katedrali Nuestra Señora del Nahuel Haupi in na čast sedaj pokojnemu papežu Janezu Pavlu II.

Pri kompoziciji Rekvijema je prof. Jan tudi upošteval, kakšna instrumentalna sredstva ima na razpolago, saj je najbližje drugo mesto – Neuquen – oddaljeno štiristo kilometrov od Bariloche. Tudi solistični parti so bili mišljeni za (sedanje) glasovne sposobnosti Janovega zbora.

Prof. Andrej Jan je izjavil, da si kot skladatelj prizadeva predvsem sledeče:

- a) da pevci pojejo melodijo, pa najsibodi katerikoli glas (tudi alt ali tenor, ki sta »notranja« zborovska glasova, saj se boljše slišita sopran in bas).
- b) da je skladba izven tonalitete. Zato uporabljam srednjeveške moduse, ker s tem lahko isto noto postavi v različne harmonske akorde. Kakor vemo, nam je dvajseto stoletje zapustilo prelom tonalitete. Najrazličnejši poskusi (dodekafonizem, serializem, mikrotonalizem in podobno) so skušali iti izven dur-molove lestvice in to so tudi dosegli, čeprav ne vedno na »melodičen« način.
- c) V fugah uporabljam melodijo, ki ji dajem ime »cirkularna tema« (okrogla tema) - melodia circular. Že v Magnifikatu in v motetu Dies sanctificatus sem postavil melodijo, ki po tri ali štrikratni ponovitvi pride do prvotnega akorda. Taka melodija torej ni oprta na nobeno lestvico, temveč prehaja stalno iz enega akorda v drugega.
- d) da je skladba »barvita«, zato uporabljam različne glasbene skupine: soliste, duete, otroški zbor, moški zbor in podobno«.

KONCERT KVARTETA TARTINI V BARILOCHAH

Kvartet Tartini je bil ustanovljen leta 1984. Gostovali so izven Slovenije na mnogih turnejah, tudi s slavnimi solisti kot so: Franco Gulli, Enrica Cavallo, Maria Graf, Irena Grafenauer, Mate Bekavac, Davide Formisano, Rocco Filippini, Bruno Giuranna, Lovro Pogorelich, Radovan Vlatkovič. Snemali so glasbene komade sledečih skladateljev: Maurice Ravel, Antoni Dvorak, Ernst Chausson, Franz Schubert, in kompletne kvartete s flavto Wolfgang Amadeus Mozart. Leta 2001 je Kvartet Tartini prejel Prešernovo nagrado. Letos so že drugič v Argentini.

Kvartet Tartini sestavljajo sledeči glasbeniki: Miran Kolbl (prva violina), Romeo Drucker (druga violina), Aleksandar Milošev (viola) in Miloš Mlejnik (violoncelo).

V ponedeljek 17. oktobra opoldne so se predstavili bariloški publiki (bilo je mnogo Slovencev) v hotelu Llao Llao. Program je bil sestavljen s sledečimi deli: Adagio in fuga K 546 Wolfgang Amadeus Mozarta (1756-1791), istega skladatelja Godalni kvartet v d-molu K 421, ter Godalni kvartet v cis molu opus 131 Ludvig van Beethovena (1770-1827), (izven programa so nam predvajali delo Glazunova).

Mozart in Beethoven imata mnogo glasbenih del za godalni kvartet. Mozartov Adagio in fuga je nekakšna 'prikrojitev' originalnega preludija in fuge Johanna Sebastiana Bacha.

Ludvig van Beethoven je skomponiral med drugim tudi dela za godalni kvartet. Ti so zelo pomembna v Beethovnovem glasbenem repertoarju, saj jih je skomponiral kar šestnajst v istem času kot zadnje klavirske sonate.

Kvartet Tartini je, brez dvoma, glasbeno ter interpretativno na odlični svetovni ravni. Na žalost jih nismo mogli poslušati v koncertni dvorani. V dvo-

rani, kjer so podali svoj koncert, je pa bila zelo neakustična.

A koncert so nam predvajali na superlativni glasbeni ravni, predvsem kar se tiče dinamike in agogike. Vsaka melodična linija je bila predvajana čustveno. Glasbeni lok je bil zmeraj zgrajen. Vsi štirje glasbeniki so odlični instrumentisti in so osebno glasbenost podali v glasbeno enoto Tartinijevega kvarteta. Kot glasbenik čestitam vsem štirim članom kvarteta, ker so vedno predpostavili glasbenost in se niso 'naslanjali' na močan zvok (forte), ki (na žalost mnogotero) publiko 'povzdigne', da burno ploska. Glazunovo delo (igrali so izven programa, na prošnjo publike) so končali pianissimo in s tem akordom so tudi končali koncert. Vsi štirje glasbeniki so nam podali v zahtevnem repertoarju obilo glasbe.

Upamo, da jih bomo (kmalu) zopet lahko poslušali in z njimi poleteli na visoke glasbene poti.

Prof. Andrej Jan ■

Novice iz Mendoze

OBISK PEVSKEGA ZBORA POMLAD V MENDOZI

Slovinci v Mendози so bili dvakratno veseli ob obisku mešanega pevskega zbora pomlad iz Novega mesta. Prvič, ker jih je obiskal in prinesel košček domovine zbor iz matične Slovenije; drugič pa zato, ker je njegov pevovodja Fernando Mejia Mendoščan, ki že od leta 1998 živi v Sloveniji.

Zbor Pomlad je imel v Mendози dva nastopa: enega v Slovenskem domu in drugega za argentinsko publiko v dvorani Elina Alba, ki pripada mendoškemu ministrstvu za kulturo.

Gostitelja zbora v Domu sta bila mendoški pevski zbor in slovenski mendoški oktet. Najprej, kot je običajno, sta nastopili krajevni pevski skupini. Mendoški oktet je zapel med drugim »Mi viña Chapanay«, pesnitev, v kateri C. Guastavino opisuje mendoške vinograde.

Mendoški slovenski pevski zbor pod vodstvom Diega Bosqueta pa je presenetil s svojim programom. Poleg slovenskih pesmi, nekatere v priredbi Marka Bajuka, je tudi zapel argentinsko folklorno znano pesem »Carnavalito quebradeño« in anonimno skladbo kečua iz 18. stoletja.

Mešani pevski zbor Pomlad pa je prav tako izvedel pahljačo melodij od Gallusovih kot »In nomine Jesu« do pesnitev iz vseh slovenskih pokrajin, celo Rezije. Kot poklon Argentini pa so zapeli v zborovski priredbi Ariel Ramirezovo »La tristecita«. Po navdušenih aplavzih pa so zapeli en črnski spiritual in »Pa se sliš'« v priredbi Karola Pahorja.

Sklep repertoarja pa je bil skupni nastop obeh zborov. Program nastopa v argentinski dvorani je bil obširnejši, ker je bil skoraj samostojno izvajanje. Ob številni udeležbi so kvalitetno zapeli oba dva dela repertoarja, prvi del je bil zelo zahteven, saj so predvajali svetovne zborovske skladbe renesančnih in baročnih komponistov.

Kulturni večeri

LIKOVNA RAZSTAVA ADRIANE OMAHNA

Prva letošnja likovna razstava pri SKA je imela namen predstaviti nove stvaritve poznane in priznane umetnice **Adriane Omahna**. Ustvarjalca ima že za sabo vrsto osebnih in skupin-

skih razstav v argentinskih krogih, v Sloveniji in sedaj je imela drugo samostojno razstavo pri Slovenski kulturni akciji.

Vodja likovnega odseka prof. Andrejka Dolina Hrovat je pozdravila številno publiko, med katero je bila vrsta likovnih ustvarjalcev. Pojasnila je publiko, da imajo pred seboj kreacije, ki so nekaj neobičajnega do sedaj na likovnih razstavah pri Slovenski kulturni akciji. Razstavo je označeval nov duh, odgovarjajoč sodobnim tokovom stvaritev, to je uporaba novih iznajdljivih tehnik in raznovrstnih materialov. Ekspozicija je imela originalni naslov »Tekoči memoari«.

Umetnica jo je posvetila svoji materi Manici.

Navdih vse kreacije pa je bil spomin na pokojnega očeta in na slovenske korenine, brez katerih si avtorica ne more predstavljati svojega življenja v polnosti in resničnosti.

Predstaviteljica Andrejka Dolinar je podala besedo pesniku prof. Vinku Rodetu, ki naj bi ocenil stvaritve. Analiza prof. Vinka Rodeta je bila povsem zanimiva. S filozofskega eksistencialnega zornega kota je dojel sporočilo umetnice. Zaključil je z idejo, da je te expozeje treba gledati zamišljeno in ustvarjalno, saj gledalec soustvarja.

Večer se je nadaljeval v prijetnem ambientu klepeta, izmenjavi idej in ob zakuski.

PREDSTAVITEV KNJIGE

»LETOPIS 1947-1997«

Slovenska kulturna akcija je na svojem tretjem letošnjem večeru, v soboto 27. avgusta, priredila večer, na katerem je arh. **Jure Vombergar** predstavil knjigo, ki je posvečena zgodovini slovenske pastorale med izseljenci v Argentini. Knjigo, ki nosi naslov »Letopis 1947-1997 (50-let slovenskega dušnopastirstva v Argentini)«, je zbral in uredil predstavitelj sam, član Slovenske kulturne akcije arh. **Jure Marko Vombergar**. Publikacija je izdala v Ljubljani založba **Družina** proti koncu leta 2004. Sprememne besede v knjigi je napisal naš delegat **dr. Jure Rode**. Naslovnico pa je oblikoval **Sine Kovič** na podlagi umetniške fotografije **Marka Vombergarja**.

Predstavitelj in urednik knjige je uporabil več kot dve leti, da je potanko zabeležil vse dogodke v naši skupnosti, kateri pa na en ali drugi način sovpadajo s

katoliško pastoralo. Knjiga ima nad 700 strani. Nekaj mesecev so čakali na izdajo, zato je razumljivo, da nekateri podatki po zaključitvi avtorskega dela, niso zabeleženi ali pa so se spremenili.

Knjiga, izdana v Sloveniji, kamor je odpotoval avtor ob nje izdaji, je bila najprej tam predstavljena, pozneje pa še v Trstu.

Ob številni publiko je večer otvoril in po predstavitvi vodil razgovor msgr. dr. Mirko Gogala.

Urednik knjige je razložil, da se je lotil tega dela na prošnjo pokojnega slovenskega delegata Jožeta Škerbca. Kot vir informacije so mu bile uporabne predvsem publikacije kot *Duhovno življenje*, *Oznanilo*, *Svobodna Slovenija*, iz katerih je priobčil vsa delovanja slovenskega zdomskega življenja, v katerem je viden znak katoliške pastorale (na pr. govori, organizacije, dramske predstave, pevski nastopi, publikacije, shodi, proslave, šole itd.)

Tako so v tej knjigi zabeleženi vsi poznani krsti, poroke, smrti, duhovniške posvetitve. Na zadnjih straneh te knjige pa so objavljeni nekateri članki, pridige govori in navodila, ki naj bi predstavljali smisel, poslanstvo in cilje naše emigracije v Argentini.

Originalna zamisel urednika arh. Vombergarja je ta, da si je za uvod v vsako leto izbral pomembno sporočilno poezijo, ki je bila objavljena ali pa napisana v odgovarjajočem letu.

Po predstavitvi se je publika zanimala za okolnosti, vire, sorodne publikacije, težave pri urejevanju knjige, verodostojnost podatkov in podobno.

Knjiga je povsem zanimiva, potrebna in pomembna za registracijo in poznanje delovanja našega dušnopastirstva in slovenskih vernikov v Argentini.

PREDAVANJE PROF. JELISLAVE DOBOVŠEK O POUČEVANJU SLOVENŠČINE NA TUJIH UNIVERZAH – PRIMER Z JAPONSKE.

Nepričakovano je prof. Jelislava Dobovšek obiskala svoje sorodnike v Argentini. Slovenski kulturni akciji se je ponudila izredna priložnost, da jo povabi za predavanje, v katerem nam bi lahko razložila svoje izkušnje o poučevanju slovenskega jezika na tokijski univerzi.

Tako kot imamo na buenosaireški univerzi slovensko profesorico in lektorico prof. Mojco Jesenovec, je prof. Jelislava Dobovšek Sethna lektorica na Japonskem.

Skupina japonskih študentov na Tokyo University of Foreign Studies se je odločila, da si izbere kot opcionalni učni jezik – slovenskega. Razlogi za takšno odločitev so mnogi, kot nam je odgovorila po govoru na stavljeno vprašanje. Nekateri, ker jih zanimajo tuji jeziki in že poznajo kak slovanski jezik; drugi ker imajo slovenskega prijatelja, tretji zgoj iz trgovskih razlogov, ker računajo, da kmalu bodo postavili tesnejše gospodarske stike med Slovenijo in Japonsko.

Čeprav je publika zadnji čas zvedela za predavanje, je bil ta večer odlično obiskan. Prišli so ne samo običajni poslušalci naših večerov, temveč tudi drugi, ki jih še prav posebno zanima pouk slovenščine in lingvistike.

Prof. Jelislava Dobovšek se je rodila v Sloveniji. Da bi se strokovno izpopolnila, je odšla v London. Tam je diplomirala iz angleškega in italijanskega jezika. Ko je končala študije v Angliji, se je s svojim možem preselila na Japonsko, kjer živi že kar nekaj let. Vsa ta leta se posveča med drugim raziskovalnemu delu na področju lingvistike in je s to tematiko objavila različne članke. Seveda, da je tesno povezana z matično Slovenijo, zato se nismo čudili njeni živahni, sodobni in sproščeni slovenščini.

V svojem razvijanju tematike je opisala zapreke, na katere je naletela pri japonskih študentih. Ena izmed teh je ta, da niso preveč nadarjeni za tuje jezike, ker so še vedno preveč zazrti v svojo lastno kulturo in tradicijo. Druga ovira je ogromna razlika v strukturi japonskega jezika in katerega koli evropskega.

Učenci, ki so se javili na ta tečaj slovenščine, pa so pokazali najboljšo voljo in zavzetost za pridobivanje in obvladanja jezika. Prof. Dobovšek pa tudi z vso iznajdljivostjo uporablja najrazličnejše metode, da vzbudi pri njih zanimanje za slovensko besedo. Učenci so pokazali svoje uspehe, ko so nastopili za Prešernovo obletnico v Tokiu z različnimi recitacijami.

Prof. Jelislava Dobovšek pa je tudi namestnica direktorja ustanove Linguapax za področje Azije.

Poslušalci na tem večeru SKA so se zeloanimali, kakšne cilje ima ta ustanova. Razložila je, da je bila organizacija ustanovljena v Kataloniji; polagoma pa pridobiva svetovno razsežnost. Zanima se za jezike, ki so v nevarnosti, da izginejo. Ustanovo zanimajo tudi jeziki, ki so v nevarnosti (razni manjšinski jeziki ali avtohtoni) kot tudi iz zamejskih in emigracijskih skupnosti po svetu. Lektorica Jelislava Dobovšek nam je povedala, da je ob svojem nastopu letos na kanadski ambasadi v Tokiu v sklopu simpozija

Linguapax Asia pod naslovom »Jezik v družbi in v razredu: ohranjanje dediščine in podpiranje raznolikosti«, predstavila primer naših slovenskih šol v Argentini. Na kanadskem veleposlaništvom je svoja izvajanja končala tako, da so si udeleženci lahko ogledali kratek video o poteku pouka na osnovni šoli *blaž. Antona Martina Slomška v Ramos Mejiji*.

Po predavanju je prof. Dobovšek odgovajala na številna vprašanja ter nas zaprosila, če poslušalci lahko odgorijo na krakto anketo v zvezi z uporabo slovenskega jezika v svojem privatnem in družbenem življenju.

PREDAVANJE INŽ. PETRA SKVARČE »VROČA TOČKA NA MRZLEM KONTINENTU«

V soboto, 5. novembra smo pri SKA doživeli večer z znanstveno tematiko. Pod gornjim imenom smo imeli strokovno predavanje našega člana inž. Petra Skvarče.

Predavatelja je predstavil podpredsednik Slovenske kulturne akcije arh. Marjan Eiletz. Inž. Peter Skvarča je med nami pred vsem poznan – skupaj z bratom Juretom – kot vrhunski andinist. V Zborniku »V kraljestvu kondorjev« je zabeležena življenska pot inž. Petra Skvarče kot pomembnega andinista.

Že vrsto let pa je njegova specifična stroka glaciologija, kjer se je uveljavil kot svetovni znanstvenik. Pred leti ga je *Argentinska akademija za zemljepis* imenovala za svojega rednega člana.

Njegovo glavno delo je seveda na terenu – na ledeni celini. Ima za sabo vrsto let raziskovanj na področju glaciologije. Leta 1973 je začel znanstveno raziskovanje na argentinskem Inštitutu za Antarktiko. V Veliki Britaniji na priznanem svetovnem Scottovem polarnem inštitutu v Cambridgeu je študiral znanost o ledenikih – glaciologijo. Leta 1979 je bil imenovan za vodjo argentinskega glaciološkega inštituta za Antarktiko, kateremu načeljuje še danes. Organiziral je nad 22 znanstvenih odprav na Južni patagonski led med Argentino in Čilom.

PROF. VINKO RODE ODPRE RAZSTAVO ADRIANE OMAHNA

V soboto, 6. avgusta je v mali dvorani Slovenske hiše prof. Vinko Rode odprl likovno razstavo umetnice Adriane Omahna s sledečim nagovorom.

In kaj se skriva za temi predmeti? Vsekakor nemirna Adriana duša, ki išče, kaj je za zagrinjalom navideznosti; išče neko globlje dojetje stvarnosti. Sama o sebi pravi: »Kaj je vidno očem, ne zadostuje za opredelitev moje umetniške realnosti«. Sporočilo teh umetnin se bo dopolnilo s soustvarjanjem vsakega opazovalca posebej. Zato jih je treba gledati zamišljeno in ustvarjalno. Seveda pa se lahko zgodi, da bo za koga ta govornica nedostopna, kot tuj nepoznan jezik.

Razstavlja dela, ki so umske zgradbe, sestave (composiciones conceptuales), kjer ni iskati podobnosti z običajnimi predmeti vsakdanjosti, kjer ni najbolj važna barva (kot v slikarstvu) in kjer svoje doprinese tudi slučaj. Abstraktna umetnost je borba za vidno prikazanje nevidnega, je iskanje presegaajočega, je poskus opredeliti, kar je neopredeljivo.

Poglejmo torej, kaj je tukaj vidno očem in kaj je nevidnega. 1) V kompozicijah na ploskvah – torej do dvorazsežnosti – Adriana uporablja folije iz najlona in jih razporeja z estet-

skim čutom, a tudi z miselnim kriterijem nasprotij – med organskimi snovmi in geometričnimi liki: prve so po definiciji podvržene spreminjanju, nastajanju in minevanju. Tu najdemo tudi sledi tekočih barvil. Drugi, geometrični liki so nečasovni in sugerirajo stalnost.

To so predmeti (tu najdemo tri), ki so zgrajeni z novo mešano tehniko ter z nenavadnim gradivom. Nasprotje med kategorijama spet kaže na napetost in dopolnjevanje med čutnim in idealnim svetom (v platonskem pomenu), naslovi: Beli spomin, Podzemski spomin in Zaradi prelite krvi – seveda dopuščajo različno razlaganje.

2) Druga sklop vsebuje enajst objektov, ki so poskus sporočanja v treh razsežnostih. Adriana jih imenuje tudi »objektos luminicos«- osvetljeni predmet(ne vem, če v vseh slučajih). Uporablja enake figure kot zgoraj omenjene – in spet predlaga napetost med organskim svetom in geometrijo, med minljivim in neminljivim, s tem pa tudi prepletanje časa in prostora – ter brezprostornosti. Med temi predmeti – trije oblikujejo sakralni prostor Sveti hrami, trije sugerirajo pietetni In memoriam – pet jih pa nosi naslov: Pričakovana nebesa in skupni pekel kot prevod za »infierno compartido«.

Izkušnje, ki jih je pridobil skozi vsa ta leta na področju glaciologije, je sintetično posredoval na tem predavanju. O tej temi je sredi leta predaval na Slovenski akademiji znanosti in umetnosti (SAZU) v Ljubljani.

Inž. Peter Skvarča je svoje predavanje osredotočil na Antarktiko in še posebno na problem rastočega segrevanja našega planeta. Ta naravni pojav je povzročil nepričakovano in nenavadno razbitje ledene plošče v Larsenovem morju. V komaj štirih mesecih se je razbilo 700 km² ledene površine. To Skvarčevo odkritje je vznemirilo svetovni znanstveni svet, saj tako naglega krčenja ledenikov znanstveniki niso predvidevali.

Inž. Peter Skvarča je še prav posebno ta zadnja leta spremljal zaskrbljujoč pojav taljenja ledenikov na Antarktiki in v Patagoniji. Prav o tem pojavu, ki ima važne in še nepredvidljive posledice na podnebne spremembe na Zemlji, je govoril o svojih izsledkih in zaključkih na tem znanstvenem kulturnem večeru.

Predavatelj je pretežno ilustriral svoja izvajanja na ekranu z najmodernejšo tehnologijo: s številnimi grafikoni, tabelami, zemljevidi in satelitskimi slikami.

Takšna ilustracija izvajanj je bila izredne važnosti za jasnejšo predstavitev tega naravnega pojava.

Predavanja se je udeležila številna publika, ki je po izvajanju stavila nekatera zanimiva vprašanja.

DR. ANDREJ FINK PREDAVAL O »IDENTITETI IN POLITIKI V JUŽNI AMERIKI«

Po dolgem času smo pri Slovenski kulturni akciji doživeli predavanje z zgodovinsko – družbenega področja pod sintetičnim naslovom *Identiteta in politika v Južni Ameriki*. Predavatelj dr. Andrej Fink je dobro poznan v naši skupnosti in v argentinskih krogih, ki se zanimajo za mednarodno javno pravo.

Tematika predavanja se nam je predstavila kot paleta, ki se razprostira med zgodovino in sociologijo; med psihologijo mas in politiko; med teorijo in prakso. Predavatelj je pričel svoje misli spominjajoč publiko, da mednarodno pravo temelji na dveh postavkah: *pacta*

sunt servanda (držati se dane besede) in spoštovanje diplomacijske immunitete. Da bi poslušalcem jasnejši glavni del predavanja, je najpreje nanizal nekaj pomembnih misli o tem, kaj pojmuje pod besedo kultura, kaj naj bi bila identiteta nekega naroda, ideje o tako slabo imenovanih »nižjih« in »višjih« kulturah, o stikih in konfrontacijah med kulturami. Ta uvod je bil nujno potreben za dojetje osrednje tematike. Z zgodovinskega vidika in že bolj na polju konkretnosti je razložil različno mentaliteto portugalskih in španskih konkvistatorjev; vpliv teh različnih vidikov se pozna še danes na pr. v brazilski politiki v primerjavi s politiko katerekoli špansko govoreče južnoameriške države. V svojem govoru je dr. Andrej Fink predstavil kot zgled pravičnega načina stika dveh kultur: evropske in indijanske, metodo, ki so jo uporabljali jezuiti v svojih znanih misijonih. Predstavil je ta vzorec kot edinstveni primer v zgodovini. Namen jezuitov je bil dvigniti indijansko kulturo, približati indijance katoliški veri, a brez nasilja in z velikim spoštovanjem do indijanske omike in navad; prekvasiti jo, ne uničiti! Želi so velike uspehe, dokler portugalske in liberalne spletkarije niso dosegle izgon jezuitskega reda iz španskih kolonij. Frančiškani, ki so jih nadomestili, niso bili kos podobni civilizacijski akciji in tako se je pričel na neki način začetek konca kolosalnega jezuitskega misijonskega – civilizacijskega načrta.

Dr. Andrej Fink ugotavlja, da kot posledica nerešene situacije med obema kulturama in s prihodom takozvanih »caudillos«, ki so se čutili gospodarji in reditelji lastne province, ni prišlo v latinski Ameriki do neke prave identitete. Ustanove so krhke, ne služijo svojemu namenu, med ljudstvom in vodstvom je prepada nesoglasja namesto sodelovanje.

Poprava te situacije, pridobitev identitete v teh narodih je dolgotrajna in potrepeljiva naloga, za katero pa žal vladni krogi nimajo posluha.

Zanimivo predavanje je bilo prepojeno z vrsto idej in zaključkov, zato se je po njem razvila zanimiva debata. Nekdo je bil mnenja, da bi bila ta tematika vredna vsaj teden simpozija ali še več. Vprašanja so se dotikala teme o mentaliteti Indijancev, o kompleksih manjvred-

3) Tretji sklop vsebuje pet kolažev z imenom Nate se spominim, Pri kamnitem vodnjaku. Tu umetnica spet uporablja vodo, tekočine. Voda pa nas popelje do Heraklita, katerega ona tudi citira. *Panta rei*: Vse se pretaka in nič ne ostane nespremenjeno. Nihče se ne koplje dvakrat v isti reki. Adriana na razstavi ne uporablja tekoče vode, pač pa sledi, ki jih ta pušča ob pretakanju. V tem je njen pojem tekočega spomina (*memoria liquida*). Barvaste tekočine puščajo za sabo odtise, čisto slučajne oblike. Odtisi so kot spomin na tekočine in procese. To so kolaži - lepljenke.

Za abstraktno umetnost ponavadi slišimo, da je ni treba razumeti - v smislu, da ne iščemo v njej podobnosti z našim vsakdanjim svetom. A tu je prav obratno: abstrakcije nas hočejo popeljati do globljega razumevanja sveta. Citiram Adriano: »Hočem ujeti neprekinjen prostor v času, doživeti tisoč procesov v enem hipu »*memoria liquida*« Ujeti preteklost in spomin nanjo - v čutno prostorsko navzočnost. (Odtisi, sledi)

Za tem pojmovanjem stoji verjetno Einsteinova teorija o štiridimenzionalnem svetu, kjer trem prostorskim razsežnostim prištejemo še čas kot četrto. Berem namreč, da je ena od njenih publikacij članek v Reviji on line: *Cuando el arte ve como la Ciencia*. No, to je le moja domneva.

Zdaj pa že nestrpno čakam, da si ogledam opisana dela. Medtem pa se sprašujem, ali se to, kar ste slišali, ujema z Adrianinim umetniškim svetom. Želim le, da bi ta uvod v razstavo razumeli kot vabilo k odprtemu, dobrohotnemu dojetju stvaritev. Kjer pa je odprtost, ni predsodkov, ampak vsestranska razpoložljivost. ■

Od leve: Andrejka Dolinar Hrovat, Adrijana Omahna in prof. Vinko Rode

nosti nekaterih domačinov, o vlogi kristjana v tej stvarnosti, o žalostnem pojavu izumiranja indijanskih jezikov, itd.

Da je bil ambient še lepši, so na zadnji steni ob vhodu štiri olja umetnika Branka Zavrtanika krasile malo dvorano s slovensko pokrajinsko in argentinsko mestno tematiko.

LIKOVNA RAZSTAVA PROF. ANDREJKE DOLINAR

V soboto 26. novembra je umetnica prof. Andrejka Dolinar Hrovat razstavljala v mali dvorani Slovenske hiše svoje oljnate slike, akrile, risbe in grafike.

V tem prijetnem ambientu artistov čopica, zaradi izpostavljenih slik čarobnem ozračju je dr. Katica Cukjati odprla razstavo s sledečim nagovorom.

«Današnje že skoraj poletno snidenje je srečanje s barvitim čopičem in krasno globoko besedo leposlovja.

Andrejka Dolinar nam po enajstih letih predstavi v naši sredi svojo drugo samostojno razstavo. Zaradi kvalitete svojih kreacij in nepretrganega ustvarjanja bi Andrejka Dolinar morala razstavljati že pred leti in mnogokrat, a kot vodja likovnega odseka Slovenske kulturne akcije je vedno nesebično dajala prednost novim talentom, jih iskala, našla, spodbujala, povezovala stike med likovnimi umetniki in jih predlagala za samostojne ali skupinske razstave na večerih Slovenske kulturne akcije.

Andrejka Dolinar je diplomirala v argentinski metropoli na Narodni likovni akademiji Manuel Belgrano. Kasneje se je izpopolnjevala pri raznih argentinskih umetnikih ter pri slovenskem kiparju Francetu Ahčinu. Obiskuje različne tečaje in seminarje v zvezi s svojim poklicem.

V Argentini razstavlja od leta 1983; leta 1991 je imela prvo razstavo v Sloveniji. Od leta 1983 je bila deležna 80 nagrad in priznanj.

Razstavlja je v Argentini, Braziliji, Čilu, Španiji, Franciji, Avstriji, Angliji, Nemčiji, Belgiji, seveda večkrat tudi v Sloveniji.

Umetnica Andrejka Dolinar za svoje stvaritve uporablja olje, akril, linolej, akvarele in tudi kombinirane tehnike. Ko je obiskovala likovno akademijo, so bili njeni profesorji pretežno kubistično usmerjeni, a kmalu je Andrejka Dolinar vzdignila krila in pričela svojo samostojno svojstveno umetniško pot, kjer je zanjo važno v njeni težnji k abstrakciji, posebno v grafikih: »ne toliko, kaj se predstavi, ampak kako«, kjer pa tako črte kot barva, odvisno je od sporočila, igrata različni vlogi. Da umetnici najbolj ležita pri srcu Miro in Kandinsky, dva na nek način tako različna si likovna sloga, se pozna v raznolikosti Andrejkinih delov.

Mislim, da je večina izmed nas, ko je vstopila v dvorano, doživela, kar sem jaz v četrtek, ko sem prvič videla že obešene slike, objelo me je ozračje valovitih, plesočih, utripajočih paletnih barv tako zvanih mrzlih svetlo in temno modrih barvnih tonov, a pretežno prevladajočih vročih vseh mogočih odtenkov: lila, bordo, oranžno rumenih, rdečkasto rjavih.

Osrednje mesto ima diptik, ki je je bil nagrajen z »Gran premio de Honor« občine Lanus, obdajajo ga po navdihu *Vivaldijeve* skladbe *Štiri letni časi* slike,

ki v podobi in imenu imajo sinestezijo čutov, kjer se prepleta vizualnost - vid s sluhom, tipom: Zeleno ozračje, Ko veter šepeta, Zareče poletje, Jesenski mrak, Zimska noč, Jesenski sijaj, Pomladanske sape.

V isti način likovne izraznosti spadajo stvaritve kot Prebujenje I in Prebujenje II, Allegro I in II, Sonce sije, Luna sije, Bučanje morja. Najkonkretnjši akril so Spomini,

ker se nam predoči šopek cvetlic. Temnejše barve izpadajo na slikah Skrivnost in Pristanišče. Približanje abstraktnosti je zaenkrat v akrilih še nekam diskretno. Umetnica na podlagi realnosti, katere ne idealizira, še manj pa posnema, temveč jo iz svojega notranjega sveta dinamično, ekspresivno, s silovito temperamentnostjo posreduje v oblikah in barvah.

V večini slik je opazna na spodnji strani neka mrzla temnejša barva, iz katere pa privre na ostalo platno močna sproščenost barv in ritma, ki kliče po svetlobi in radosti.

Ob vhodu v dvorano na levi in desni steni pa sta dve sliki, ki iztopata iz prvotno omenjenega konteksta in kjer zaznamo človeško figuro. Na levi strani je ena izmed stvaritev, ki spada pod cikel »tango«. Na desni strani pa so za navdih umetnici časi, ki jih doživljamo, ko človek toliko trpi zaradi človeka - sobrata, ko bi s krščanskega vidika v bližnjem morali videti Kristusa, zato nam je upodobila dramatično in pretresljivo predstavo »Pohabljenega Kristusa«.

Velikokrat je Andrejka Dolinar razstavljala tudi svoje grafike, katere je publika občudovala. Tukaj imamo le tri stvaritve od likovnega opusa *Bežne peruti*, ki pa spominja na ptiče in angele. Imamo pred sabo popolnoma drugačno tehniko od uporabe čopiča, olja ali akrila.

Na povpraševanje mnogih občudovalcev pa nam bo umetnica Andrejka Dolinar sintetično razložila, kako se ustvari grafika.

Vsi ji želimo še veliko uspehov in novih svežih originalnih približanj k lepoti!

Sledil je drugi del tega enkratnega večera, posvečen leposlovju.

Arh. Marjan Eiletz je predstavil v Sloveniji izdano knjigo našega člana pisatelja, filozofa in pesnika lic. **Vinka Rodeta**. Knjiga je namenjena predvsem bralcem iz Slovenije, katerim je skozi toliko let bila prepovedana in okrnjena zdomska literatura. Literarno delo »**Temno zelenje**« predstavlja predvsem izbor nekaterih pesmi in proz pesnika Vinka Rodeta. Arh. Marjan Eiletz je navedel vsebino knjige in tudi prebral nekaj kratkih odlomkov iz te knjige.

Obiskovalci tega večera so se po prijetnem razgovoru in opazovanju likovnih del poslovlili v poznih urah.

Vsi so globoko in živahno doživeli letošnji zadnji kulturni večer.

CORREO ARGENTINO Y SUC. 6 CORR. CENTRAL	TARIFA REDUCIDA CONCESION 232
	R. P. I. 201682

GLAS je glasilo Slovenske kulturne akcije. GLAS es propiedad de la Acción Cultural Eslovana. Ramón L. Falcón 4158, (1407) Buenos Aires, Argentina. Urejuje ga odbor, pod koordinacijo tajništva. Glavni urednik: Katica Cukjati. Director: la Comisión directiva bajo la coordinación del secretario. Tisk / impreso en: Editorial Béruga del Centro Misional Béruga, Colón 2544, (1826) Remedios de Escalada, Buenos Aires, Argentina. Izhajanje GLASA SKA denarno podpira Ministrstvo za kulturo Republike Slovenije. Vsa nakazila na ime in naslov: Alojzij Rezelj, Ramón L. Falcón 4158, (1407) Buenos Aires, Argentina.